

BOVENAL BEMIN ÉÉN MEESTER

Leesexemplaar

KATARINA H.

Bovenal bemin één Meester

Het geheime leven van
een gewone vrouw

Van Halewyck

‘Toen zag de vrouw dat het goed eten was van die boom, en dat hij een lust was voor het oog, en hoe aantrekkelijk het was er inzicht door te krijgen. Zij plukte dus een vrucht en zij at ervan.’

Genesis 3:6

Voor de zoveelste keer rijd ik naar huis, nu eens op klare lichte dag, dat is nog niet vaak gebeurd. De lange rit op de autosnelweg wordt slechts onderbroken door een paar kleine herkenningspunten. Eerst passeer ik het benzinestation waar ik de eerste maanden altijd stopte op de heenweg en zeventig cent uitgaf om me een laatste maal op te frissen, na het benzinestation volgt de afrit waar ik F. in de verte hoor fluisteren, daarna lange tijd niets, een betonnen woestijn met te malen kilometers, vervolgens – mijn onderbuik trekt onwillekeurig samen – de twee afritten waar ik regelmatig kom als er weinig tijd is en de betonnen woestijn niet te overbruggen valt. Waar ik ook de eerste keer kwam, nu bijna een jaar geleden. En hoewel ik deze weg al vele malen heb afgelegd, voelt het vandaag anders. Misschien komt het doordat de zon zo stralend schijnt, misschien door het zondagse verkeer dat massaal onderweg is, misschien komt het gewoon doordat het dag is en er geen schaduwen zijn om je in te verschuilen, geen vreemde, nachtelijke schimmenwereld waarin je nog even kunt blijven hangen, of misschien komt het gewoon doordat ik ben wie ik ben...

Bestaat er een excuus om te doen wat ik doe? Jazeker. Maandenlang heb ik heel makkelijk excuses gevonden voor wat ik deed en daarenboven ook werkelijk geloofd dat het geldige

excuses waren, en in feite geloof ik dat nog steeds. Maar al die tijd is er ook iets anders geweest, een sluipend, stiekem gevoel, dat zich zelden aan de oppervlakte vertoonde – maar het was er wel, en af en toe, zoals nu, komt het weer boven-drijven. Hoewel veilig weggestopt, toegedekt door een web van uitvluchten, excuses, rationalisering, was het er altijd, in een of ander hoekje van mijn geest: een latent aanwezig schuldgevoel. Want er bestaat geen geldig excuus voor overspel, geen reden sterk genoeg om het zesde gebod zo flagrant, zo herhaaldelijk te overtreden.

Ik weet wel, beste lezer, dat er evenveel verschillende lezers zijn als er mensen zijn. Sommigen onder jullie zullen begrip kunnen tonen, vanuit eigen, herkenbare verlangens of verboden ervaringen of vanuit een diepmenselijk inlevingsvermogen. Enkelen onder jullie zullen nooit begrip hebben, vanuit een gekneusde levenswandel of een sterk geloof in waarden, normen en de bijbehorende sancties voor overtredingen. Gelukkig is de tijd van stenigen voorbij, hoewel ik uiteindelijk wel de straf zal krijgen die God en Volk mij toe zullen schrijven. Maar niet, dierbare lezer, voordat ik mijn verdediging heb gevoerd, en ik hoop dat je mijn betoog zult volgen zonder vooroordeel, ook al ben je, net als ikzelf overigens, een product van de opvattingen en vooroordelen die de basis vormen van onze samenleving – je weet wel: het gezin is heilig, de hoeksteen van onze maatschappij. En dat zal wel kloppen, ik ben de laatste die hoekstenen onderuit zal halen. Ik vraag je gewoon om je oordeel even op te schorten en met onbevangen blik mijn reis naar bandeloosheid en onweerstaanbare lust te volgen. Om pas dan, na mijn relaas, je harde oordeel te vullen met begrip in je hart voor de vrouw

die in de appel beet omdat hij zo mooi, zo glanzend, zo perfect van vorm was, zo lekker ruikend, zo sappig. En omdat ze zwak was en dorst had en honger misschien of gewoon... omdat ze vrouw was.

En dan kun je verder met je leven, je weer beter voelend nu je weet dat er anderen zijn die zondiger en wellustiger zijn dan jij, en ook ik zal verdergaan, de zondeval was immers ook niet het einde van de mensheid, hij was slechts het begin...

HOOFDSTUK 1

Uw naam is vrouw

Kunnen we op onze kindertijd terugkijken zonder die te idealiseren? Kunnen we zo opgaan in de nevelen van onze herinneringen dat we weer dat kind van toen zijn? Het kleine meisje dat voetbalt met papa in de tuin, de geur van vers gemaaid gras prikt in haar neus, haar knietjes zijn geschaafd, ze rent achter de bal aan, ze dartelt, ze vliegt. Het kleine meisje dat voor het eerst zonder steunwielletjes fietst, een lachend gezicht, mama rennend om haar fietsende dochter bij te houden, het moment op foto vastgelegd door een trotse papa.

Een ander moment, jaren later, wanneer het kind, dat op de drempel van het niet-meer-kind-zijn staat, haar papa voor het eerst en meteen ook het laatst verslaat bij het zwemmen.

Weer dat meisje, nu treuzelend in de bibliotheek. De geur van honderden, duizenden boeken, zoveel bladzijden, zoveel woorden. Het duizelt haar, zoveel te lezen, zoveel te leren.

Datzelfde meisje dat net had leren fietsen, datzelfde meisje dat haar papa versloeg bij het zwemmen, datzelfde meisje dat zich uren kon verliezen in boeken, telkens weer datzelfde meisje in de speelkamer op haar buik, languit op

de grond, haar bekken maakt draaiende, schurende bewegingen. Welk spel speelt dat kind? Haar barbiepoppen zijn voor haar uitgestald, mooi uitgedost, behalve één, die bloot blijft, de slavin die de andere poppen moet bedienen, die vernederd, mishandeld wordt. En hoewel dat onschuldige kind zelfs nog geen notie heeft van wat seks is, reageert haar lichaam automatisch, zoekt, vindt haar hand haar clitoris en wakkert vuur aan in haar onderbuik.

Nu, al die jaren later, denk ik dat mijn moeder die geilheid moet hebben opgemerkt, dat ze moet hebben gezien hoe haar oudste zich verlustigde in bizarre spelletjes en zich zorgen moet hebben gemaakt. Wat kon er groeien uit een kind, een meisje dan nog, dat al seksueel actief was nog voor ze het begrip 'seks' leerde kennen? Hoe kon een meisje dat zo wellustig was, toch worden opgevoed tot een welgemanierde jongedame, hoe kon ze die geilheid beteugelen, hoe kon ze het vuur blussen dat onweerstaanbaar brandde in de onderbuik van haar dochter, hoe kon ze voorkomen dat haar kind werd wat geen enkele weldenkende moeder wilde dat haar kind werd? Ik heb er nooit met haar over gepraat, dus misschien beeld ik het me in, maar ik denk toch dat ze iets vermoedde en haar uiterste best heeft gedaan om mij te behoeven voor een leven dat ten dienste stond van mijn lusten. Ze is daar ook in geslaagd, 35 jaar lang. Maar ik weet nog altijd niet of ik haar daar dankbaar voor moet zijn.

Wat rest ons meer dan die herinneringen? En vertellen die herinneringen ons iets over wie we waren? Als ik nu, als volwassene, terugblik op mijn kindertijd, kan ik niet anders dan concluderen dat die gelukkig was.

Het gelukkige kind groeide uit tot een verwarde, onzekere, slungelachtige puber. 'Mossel noch vis' kreeg ik vaak te horen. Ik vond er niets aan, de ene keer was ik groot en moest ik me verantwoordelijk gedragen, niet kinderachtig doen, mijn verstand gebruiken, de andere keer was ik toch nog te jong. Te jong om met vriendinnen naar de film te gaan, te jong om zelf kleren te kopen en zeker – altijd – te jong om uit te gaan of een slokje wijn te proeven. Ik reageerde zoals veel pubers, werd opstandig, begon te roken, ging op vrijdag na school stiekem naar het café, proefde daar mijn eerste pint, die ik afschuwelijk vond, maar die ik dapper, zonder een spier te vertrekken, opdronk.

Ik was een gekooid dier, ik popelde van ongeduld om de wereld te verkennen, het nachtleven op te snuiven, mijn eigen leven te leiden, maar het was alsof iemand een pauzeknop had ingedrukt. Ik moest wachten tot later, tot ik volwassen was.

Mijn broer, die twee jaar jonger was, slaagde er wel in uit te breken. Was het omdat hij jonger was? Was het omdat hij een jongen was? Was het omdat we wel dezelfde verlangens, maar niet hetzelfde karakter hadden? Was ik te volgzzaam? Of waren mijn ouders gewoon veel strenger voor mij? Ik kan het verleden niet objectief overschouwen, mijn herinneringen zijn gekleurd door gevoelens en latere gebeurtenissen. Uiteindelijk zijn herinneringen vooral een product van onze geest en worden ze door iedereen die erbij was anders ervaren. Ik kan alleen spreken over hoe ik mezelf ervoer en welke betekenis ik daar nu, zoveel jaar later, aan toeken.

Feit is dat ik tijdens mijn puberteit en mijn jongvolwassen leven weinig heb geëxperimenteerd. Een beetje met drank

en drugs, maar zeker niet, zeker nooit met seks. Er was mij volgens de bekende dubbele moraal goed ingeprent dat ik een meisje was en dat ik dus op mijn reputatie moest letten. Als mijn broer met een vriendinnetje thuiskwam, zag ik een twinkeling van trots in mijn vaders ogen en tegelijk bezwoer mijn moeder me dat ik niet zomaar mocht kussen met een jongen, dat ik dan als meisje snel als te makkelijk, te vulgair zou worden beschouwd en dat jongens 'misbruik' van me zouden maken. Een jongen die veel meisjes had, was in het slechtste geval een donjuan, een meisje met verschillende jongens werd al meteen een slet genoemd – dat je er ook trots op kon zijn dat je een slet was, kon ik toen nog niet bevroeden.

Toch ontdekte ik zoals iedere puber ook mijn seksualiteit. Nu ja, op een zeker moment besepte ik dat wat ik al van jongs af aan deed ook een naam had: masturberen. Ik bleef het tijdens mijn hele puberteit en ook erna doen. Maar als ik masturbeerde, had ik nooit de kleffe, romantische scènes voor ogen zoals je die bijvoorbeeld in films zag. Ik fantaseerde over verkrachtingen, vernederingen. De prille fantasieën uit mijn kindertijd kregen er een uitdrukkelijk seksuele dimensie bij. Het machtsonevenwicht dat mij als klein meisje al opwond in het spel met de barbiepoppen, paste ik nu toe op het seksuele spel. Een van mijn terugkerende fantasieën was dat ik een slavin was en dat ik werd gekocht door een knappe kasteelheer die vervolgens zijn lusten op me botvierde. Ik moest naakt rondlopen, hem bedienen aan tafel en daarna onder de tafel kruipen terwijl hij at om hem ondertussen oraal te bevredigen. Deed ik iets niet naar zijn zin, dan werd ik afgestraft met de zweep. Gelukkig was ik toen wel al ma-

tuur genoeg om te beseffen dat ik mijn fantasieën beter verborgen kon houden, ik beschouwde ze als abnormaal.

Heel voorzichtig begon ik ook uit te vliegen. Ik vond mijn ding in de jeugdbeweging. Toen ik op mijn zestiende leidster werd, won ik meteen een zee aan vrije tijd. Op vrijdagavond kon ik naar het café gaan en op zaterdag was ik een hele dag van huis. We speelden wilde spelletjes, trokken met rugzak en tent door de bossen. Ik was een echte tomboy, droeg meestal broeken en make-up kende ik niet. Hoewel ik het niet altijd was, kwam ik heel zelfverzekerd over en achteraf gezien heeft dat misschien bepaalde jongens afschrikt.

De zomervakantie werd één langgerekte droom van vrijheid. Ik herinner me barbecueavonden waarop de leiders van de jongensjeugdbeweging mee aanschoven, een paar prille verliefdheden, maar geen vriendje, of ja, eentje voor twee weken en dan niet eens iemand op wie ik verliefd was. Ik was toen gewoon blij dat ik een vriendje had, dat ik erbij hoorde, maar een vriendje zonder verliefdheid was ook niet wat ik in gedachten had, dus na twee weken maakte ik het met veel pathos uit. Nu ik het gevoel had dat ik er toch bij hoorde, kon ik weer een eind verder.

Na zo'n prachtige *summer of '69*, maar dan dertig jaar later, wachtte mij de universiteit. De vrijheid lonkte, het leven kon beginnen. En het leven begon. Ik had het geluk dat ik een vlugge geest had, zodat ik me het hele jaar kon uitleven om dan in de examenperiode mijn cursusmateriaal bijeen te zoeken en in mijn hoofd te rammen. Hoewel ik twee goede vriendinnen had, trok ik vooral op met jongens – de meeste meisjes waren me te truttig. Veel van die jongens waren

goede vrienden, maar van meer dan vriendschappelijke gevoelens was er nooit sprake, niet van mijn kant, maar ook niet van hun kant. Was ik gewoon te jongensachtig of stond ik er niet voor open? In ieder geval had ik ook tijdens mijn studentenjaren geen vriendje. Ik experimenteerde een beetje met drank en wiet en belandde na zo'n wilde nacht weleens met een jongen in bed. Nooit iemand op wie ik verliefd was, maar ik deed toch een beetje ervaring op, nu ja, als je een jongen aftrekken en wat aan elkaar friemelen ervaring kunt noemen... Ik herinner me een bepaalde, zotte avond na een cantus met onze vakgroep. Ik was normaal geen fan van cantussen of andere studentikoze activiteiten, ik was eerder het type van de bruine kroeg en lange avonden met een glaasje op iemands studentenkamer, maar die specifieke cantus woonde ik bij, ook al omdat het geen klassieke cantus was. Wie dat wilde, kon water drinken, ik dronk bier. Natuurlijk had ik te veel op en na de cantus trokken we met een hele groep nog naar een café. Het ging er heel amicaal aan toe, ik herinner me vaag hoe een vriendin en ik elkaar en een paar vrienden kusten. We voelden ons een beetje zoals de hippies zich dertig jaar eerder moeten hebben gevoeld. Ik voelde me in ieder geval zo. Een van die vrienden nam ik mee naar mijn studentenkamer. In mijn krappe eenpersoonsbed kusten en betastten we elkaar in het donker. Op een zeker moment voelde ik hoe hij boven op me kroop, zijn harde penis stootte tegen me aan. Dit wilde ik niet. Niet zo, niet in het donker, niet dronken, niet met een vriend-voor-één-nacht in mijn bed. De eerste keer seks moest je toch hebben met een jongen die van je hield, met wie je je leven wilde delen?

Het was een correcte jongen, hij rolde van me af. Ik vermoed dat ik hem met mijn hand heb bevredigd, maar kan

me dat niet meer herinneren. Ik zal nooit weten wat er van mij was geworden als ik hem gewoon had laten begaan, zoals S., een vriendin die zich op haar zestiende in Tunesië had laten ontmaagden door een barman, zodat ze ervan af was en gewoon kon genieten van seks als ze er zin in had. Voor mij bleef het wachten op de ware, hoewel ik stilaan de moed verloor. Wat was er mis met mij dat ik maar geen vriendje vond? Ik werd ook niet verliefd, van alle jongens met wie ik optrok, was er geen enkele die andere gevoelens bij me opriep dan louter vriendschappelijke.

Het was uiteindelijk in mijn thuisstad dat ik mijn eerste serieuze vriendje en huidige man ontmoette. Hij was echt verliefd op mij en ik hield van het gevoel door iemand geliefd te zijn, op een voetstuk te worden geplaatst. Ik werd verliefd op hem. Een goede vriendin gaf ons het nodige duwtje in de rug en we werden een koppel. Hoewel we begin de twintig waren, waren we allebei nog maagd. Elkaar kunnen ontmaagden is natuurlijk een heel romantisch gegeven, maar een gebrek aan ervaring heeft toch zijn nadelen. In tegenstelling tot die andere keren dat ik met een jongen in bed was beland, was het nu wel gepland. We woonden beiden nog thuis, maar toen mijn ouders er een weekendje tussenuit gingen, roken we onze kans. Ik maakte het gezellig met lekker eten en een kaarsje en in de loop van de avond trokken we naar mijn kamer. We hadden geen woorden nodig om te weten wat er nu zou volgen, we kenden elkaars onervarenheid en hielden genoeg van elkaar om daar begrip voor op te brengen. Die eerste keer verliep in stilte, behalve zo nu en dan het obligate 'ik hou zoveel van je', meestal gefluisterd door mijn man. Ik was heel gespannen, ik kende de verhalen van pijn en bloed

bij een ontmaagding en zette me schrap voor een onaangenaam gevoel. Zo schrap dat het mijn man niet lukte mij helemaal te penetreren, maar hij kwam zo snel klaar dat het mij niet opviel.

Pas de keer erop was ik ontspannen genoeg – ik dacht immers dat de ontmaagding al achter de rug was – om hem volledig binnen te laten. De pijn en het bloed vielen mee en de daaropvolgende dagen, weken en maanden haalden we onze achterstand aan ervaring in. Ik voelde me vooral opgelucht. Eindelijk hoorde ik er helemaal bij, kon ik erover meespreken, seks was geweldig! Nu ja, heel diep in mijn binnenste, zo diep dat ik het zelfs voor mezelf niet kon bekennen, was ik een beetje ontgoocheld. Was het dat maar? Het was leuk, dat wel, maar om nu te zeggen dat seks de voornaamste drijfveer was van het menselijke bestaan? De ultieme bevrediging die ik had verwacht, was uitgebleven. Seks met een partner gaf me niet meer bevrediging dan masturbatie me had geboden en mijn fantasieën, inmiddels veilig weggestopt in een verborgen hoekje van mijn geest, hadden geen invulling gevonden maar verdwenen ook niet.

We voelden ons goed bij elkaar, we deelden eenzelfde levensvisie, hingen dezelfde waarden en normen aan en maakten zelden ruzie. Zonder er veel over te piekeren trouwden we en kochten we een huis, dat we verbouwden om ons eigen paradijsje te scheppen. Het leven liep zoals het bij veel mensen loopt, er kwamen drie kinderen, kort na elkaar. Met beiden een fulltime baan, een huis in verbouwing en drie kleine kinderen bleef er weinig tijd over voor onszelf. Ik had het er moeilijk mee vast te zitten aan baby's en borstvoeding, maar ik wist dat er ooit een einde zou komen aan die don-

kere jaren. In die tijd was ik moeder, echtgenote, collega, vriendin. Ik was een hele dag aan het regelen en zorgen. Eén avond in de week bleef ik sporten en soms ging ik met vriendinnen weg of gingen mijn man en ik eens uit, maar ik wérd vooral geleefd. Als individu, als persoon stond ik stil. Ik bestond voornamelijk ten dienste van anderen, ik voldeed aan het ideaal van de werkende moeder die ook nog eens de tijd vond om te sporten én met haar man of vriendinnen op stap te gaan. Nooit had ik me dat bewust als levensdoel gesteld, hoewel ik tot een jaar geleden dacht dat ik er voldoende bevrediging in vond om mijn leven te leiden zoals het zich aandiende.

De donkere jaren gingen voorbij, de kinderen werden iets groter en ik kreeg een stukje vrijheid terug. Door te sporten en te diëten kreeg ik mijn lichaam weer in vorm en voor het eerst begon ik me vrouwelijker te kleden. Ik droeg jurkjes, hakjes... Ik overdreef zeker niet, maar liep er niet meer zo jongensachtig bij als vroeger. Hoewel ik mezelf nog steeds niet mooi vond, begon ik ervan uit te gaan dat ik ook niet lelijk was en zelfs als ik het was, kon het me niet meer schelen. Door mijn herwonnen vrijheid fleurde ik op en zocht ik onwillekeurig weer een uitlaatklep. Ik zette me in voor verschillende verenigingen, was weer een bezige bij en breidde mijn vriendenkring gestaag weer uit.

En toen, op een avond, gebeurde het. Een man probeerde mij te verleiden. Ik kende hem uit mijn jeugd, maar we hadden elkaar jaren niet gezien. Hij was nog steeds vrijgezel en die bewuste avond bleven we met een beperkt groepje over toen het café sloot. De anderen vertrokken vrij kort na elkaar naar huis. Ook de eigenaar, die een goede vriend was, ging